

naar der slet ikke har været givet nogen Anvisning derpaa. Jeg skal bemærke, at, uagtet Udvalgets Betænkning har foreligget hened 3 Uger, saavidt jeg erindrer, havde jeg ingensomhelst Anelse om, at det erede Medlem havde Noget at bemærke til Udvalgets Forslag. Hvis han forinden Sagens Behandling havde henvendt sig derom enten til Udvalget eller til Udvalgets Ordfører, vilde der have været bedre Leilighed til at drøfte disse Spørgsmaal, end det forekommer mig, at der er nu ved Sagens 2den Behandling i Thinget. Naar jeg derfor skal sige et Par Ord derom, er det altsaa med alt Forbehold; jeg har heller ikke kunnet gjøre mig bekendt med det erede Medlems Udtalelse i Tidenden, da denne, saavidt jeg veed, ikke er rykket saa langt frem, at den omfatter hans Foredrag fra igaar. Jeg vil anse det for naturligt, at det Spørgsmaal gjøres til Gjenstand for nærmere Overvejelse i Udvalget, men ganske kan jeg dog ikke lade hans Bemærkninger ligge. Jeg kan ikke Andet end at udtale, at jeg ikke kan være enig med det erede Medlem. Det er forsaavidt jo en Tilfredsstillelse, at han erkjendte, at det sidste Stykke i Lovforslagets Paragraf egentlig ikke var heldig. Naar han imidlertid fremdeles mente, at det skulde være noget ganske Særegent, at Udvalgets Forslag havde stillet Noget op i Klasse med den fuldbyrdede Forbrydelse, som i sig selv maatte siges kun at være Forsøg derpaa, behøver jeg ikke at erindre det erede Medlem om, at det er af de Ting, som man kan finde ikke saa ganske saa Exemplar paa i Straffeloven, at en Forbrydelse juridisk skal betragtes som at være fuldbyrdet, uagtet man kan sige, at ikke just Alt er tilstede, som begrebsmæssig udfordres dertil. Spørgsmaalet maa i hvert enkelt Tilfælde være, om der er gode og navnlig praktiske Grunde, der tale for at stille Begrebet om den fuldbyrdede Forbrydelse, saaledes som der nu er Tale om, og i den Henseende vil jeg sige ligeoverfor det erede Medlem, og den Bemærkning kan ogsaa adresseres til den høitærede Minister, at, naar Udvalget har foreslaaet at sige dette til: „eller han er især med at gaa tilsløs“, — jeg skal parenthesist bemærke, at det er i Overensstemmelse med det Resultat, til hvilket den meget omtalte Spølokkommission er kommen paa dette Punkt — saa er det netop, fordi man ansaa det for rigtigt, at en Skipper i saadanne Tilfælde, hvorom der er Tale, blev at betragte som den, der har gjort sig skyldig i den Forseelse, hvorom Taleren er, og han for sit Vedkommende overhovedet havde gjort, hvad han kunde gjøre i den Henseende. Dersom man ikke vil stille Begrebet om den fuldbyrdede Forbrydelse saaledes, vil der praktisk talt næsten aldrig blive Tale om nogen

fuldbyrdet Forbrydelse. Naar Skibsføreren er kommen ud med det formentlig usdygtige Skib, og der ikke tilstøder dette Skib nogen Ulykke, saa vil der neppe blive Tale om at reise Sag imod ham, fordi han er gaaet ud med et usdygtigt Skib, og er det usdygtige Skib gaaet tilgrunde, saa komme vi ind under Herredømmet af andre Regler og Bestemmelser end dem, her er Tale om, og der kan efter Omstændighederne blive Tale om meget større Ansvar baade i den ene og anden Retning, end der her er Tale om. Naar man altsaa ikke vil stille det saaledes, at Skibsføreren kom rammes med Ansvar, navnlig med Straf, naar han har erklæret sig paa en Maade færdig til at gaa tilsløs, og naar det altsaa ikke er hans Skyld, man den af Skibsinspektøren foranledigede Standsning af Skibet ved Forbud mod dets Udflarering, der forhindrer, at det kommer til at gaa tilsløs, saa vil man praktisk talt ikke kunne komme til at ramme Skibsføreren i de Tilfælde, hvor det netop er af Interesse at ramme ham, og den Ting staa fremdeles i Forbindelse med et andet Punkt, der blev berørt af det erede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds. Han syntes ikke være tilfreds med, at Paragrafen var affattet saaledes, at Strafsansvaret kunde ramme ikke blot den Skibsfører, som gik eller var især med at gaa ud med et Skib med Bevidsthed om, at det var usdygtigt, men ogsaa den Skibsfører, som maatte siges at have gjort sig skyldig i uforsvarlig Lige-gyldighed i den Henseende, forsaavidt denne nemlig, skjøndt han benegtede at være vidende om det, dog kunde og burde vide, at det var usdygtigt. Jeg maa tilstaa, at det overraskede mig noget; jeg antager ikke, at det vilde være fornuftigt, om man vilde opstille som Betingelse for at ramme den paagjældende Person med Strafsansvar, at han skulde tilstaa, at det var med Vidende og Bevidsthed, at han gik ud med det usdygtige Skib, i saa Tilfælde vilde Bestemmelsen ikke have megen Betydning; at Skipperen selv skulde tilstaa, at han vidste meget godt, at Skibet var usdygtigt, hører vistnok til de store Sjældenheder. Jeg tror ikke, at der er nogen Betænk- lighed ved paa dette Omraade, hvor man forøvrigt ogsaa kan finde tilsvarende Tilfælde flere Steder i Straffeloven, at stille Reglen saaledes, at Ansvar isalder den, der her viser en uforsvarlig Lige-gyldighed, og der kan saameget mindre være Betænklichkeit derved efter Straffens Bestaaffenhed. Strafsansvaret er nemlig Fængsel, ikke blot Fængsel paa Vand og Brød, men ogsaa Fængsel paa sædvanlig Fangetost og simpelt Fængsel eller Bøder. Forsaavidt der ikke foreligger nogen for- sætlig Forseelse, men kun en grov uforsvarlig Lige-gyldighed, saa er der jo Afgang for Dom-